

[Finansministeren.]

værende 8 Aar. Selv om dette Standpunkt maaske kan være forstaaeligt ud fra private Aktionærs egen Interesse, er det dog vel et Spørgsmaal, om det betaler sig for de privatkapitalistiske Interesser i al Almindelighed at haandhæve en tilfældig juridisk Fordel overfor Staten med en saadan Fasthed.

Hvis det Standpunkt, at det er de private Aktionærer, der alene skal tages Hensyn til ved Vurderingen af et saadant Monopols Udnyttelse, fastholdes, vil det i hvert Fald afgive Vidnesbyrd om, hvor farligt det er at give saadanne Monopolrettigheder, som her er Tale om, i private Hænder. Hvis Standpunktet fastholdes, viser det, at et Monopol i saa Tilfælde udnyttes paa den Maade, at de private Aktionærs Interesser altid gaar først, og saa maa man senere se, om der bliver Raad til at varetage de offentlige Interesser, man mente var knyttet til Monopolet.

Forhandlingerne med Nationalbanken om disse Spørgsmaal blev rejst allerede i Slutningen af 1926, inden det daværende socialdemokratiske Ministerium gik af, og disse Forhandlinger er, som nævnt, nu blevet fortsat samtidig med Opgørelsen af Valutaoverenskomstens Resultat. Jeg gaar ud fra, at Forhandlingerne vil blive yderligere fortsat, og jeg nærer et Haab, selv om det kun er svagt, om, at Nationalbankens samlede Ledelse vil indse det rimelige i, at privatøkonomiske Interesser ikke altid bør sejre, naar disse støder sammen med almindelige Samfundsinteresser.

Forinden jeg slutter, føler jeg mig forpligtet til at fremsætte nogle Udtalelser om den sørgelige Begivenhed, der har fundet Sted i Handelsministeriet, hvor en betroet Embedsmand har bedraget Staten for ca. en halv Million Kroner. Jeg gør straks opmærksom paa, at jeg ikke agter at fremsætte nogen almindelig Redegørelse for denne Sag, det paahviler Handelsministeren, og Arbejdet paa en Redegørelse er i Gang. Hvad jeg vil omtale, er denne sørgelige Begivenheds Forhold til Statens Regnskabs- og Revisionsvæsen.

Som det allerede er kendt for Offentligheden, strækker Bedragerierne sig tilbage til Aar 1921. I de følgende 5—6 Aar levede man endnu i Ministerierne paa den gamle Ordning saavel med Hensyn til Regnskabsføring som til Revision. Hvad Revisionsforholdene angaar, er der egentlig kun at sige, at der ikke fandtes nogen officiel Revisionsordning for Ministeriernes almindelige

Økonomi. Revisionsdepartementet, som havde den almindelige Revisionsopgave, havde hverken Ret eller Pligt til at revidere de enkelte Ministeriers indre Økonomi; Revisionsdepartementet reviderede, hvad der fra Ministeriernes Side blev overgivet det til Revision.

At disse Forhold var ganske utilfredsstillende, vil enhver sikkert være enig i, og det var ogsaa derfor, man i 1926 naaede til Gennemførelse af en ny Regnskabs- og Revisionsordning, hvorved man i nogen Grad mente at kunne bøde paa de uheldige Forhold. Ved den nye Regnskabsordning blev der givet de enkelte Ministerier en friere Stilling med Hensyn til deres indre Forhold, idet de fik Ret til at trække direkte paa Statens Konto i Nationalbanken, og denne Ret blev i Handelsministeriet udøvet netop af den bedrageriske Kontorchef.

Der har i Pressen været skrevet en Del om den Risiko, der kunde ligge i et saadant System, men Undersøgelserne har vist, at der netop ikke har fundet Bedragerier Sted paa dette Punkt, Bedrageren har ganske simpelt ikke turdet forsøge Bedrageri paa dette Omraade, hvor han maatte forudsætte, at det blev opdaget allerede Dagen efter. For saa vidt har Begivenhederne vist, at der ikke er særlig Fare forbundet med det nye System paa dette Omraade, Bedragerierne er netop udført paa Grundlag af det tidligere Systems Kontrol eller rettere sagt Mangel paa Kontrol.

Den nye Revisionsordning traadte i Kraft den 1. Januar 1927, og Arendrup har ogsaa været klar over, at Opdagelsen nu truede gennem Revision; dette viser sig deri, at Bedragerierne overfor Kontorholdskassen standsede netop i det Øjeblik, da Revisionsordningen traadte i Kraft. At Revisionen ikke var trængt helt igennem indenfor Handelsministeriets Regnskaber, saaledes at Bedragerierne opdagedes paa et noget tidligere Tidspunkt, maa naturligvis beklages, men man maa forstaa, at en saa fuldkommen ny Ordning som den nye Revisionsordning maa have en vis Tid, før alle Statens Regnskaber er undersøgt. Der er foretaget Revision i Handelsministeriet paa forskellige Omraader, men Kontorholdskassen var endnu ikke inddraget under Revision og heller ikke Patentkommissionens Kasse, hvor Arendrup ogsaa har tilvendt sig Penge.

Paa det tredie Omraade, hvor Bedragerier har fundet Sted, nemlig ved Forbrug af Penge, som henstod paa særlige Sparekassébøger i Handelsministeriet, havde Revisionen ingen Mulighed for Kontrol, idet Revi-